

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Zuzanou Šnejdrlovou, Ph.D., ve věci

žalobce: J. Š.
bytem D. n. B. 4, D. n. B.

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. KUOK 45254/2016, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce ze dne 26. 2. 2016, č. j. SMOL/026205/2016/OARMV/DPD/Pri (dále jen „správní orgán I. stupně“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 27. 8. 2015 v době kolem 4:00 hodin v obci Velká Bystřice na křižovatce ulic Olomoucká a ČSA, kde byl provoz při uzavírce řízen světelnými signály tříbarevné soustavy světel (dále jen „světelné signalizační zařízení“), jako řidič motorového vozidla zn. VW Up! r. z. X (v provedení a označení taxi), na příkaz světelného signálu světelného signalizačního zařízení s červeným světlem „Stůj“ nezastavil ve směru jízdy od Olomouce toto vozidlo před tímto zařízením a pokračoval v jízdě, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu (dále rovněž jen „přestupek I.“), a dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 20. 10. 2015 v době kolem 22:15 hodin v Olomouci na třídě Svobody, před budovou Komerční banky, zastavil a stál osobním motorovým vozidlem zn. VW Up! r. z. X (v provedení a označení taxi), ve vyhrazeném pruhu pro autobusy a současně stál ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před přechodem pro chodce, čímž porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) a i) zákona o silničním provozu (dále rovněž jen „přestupek II.“). Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně k odvolání žalobce změnil co do ustanovení, dle něhož byla sankce uložena, když uvedl, že sankce se ukládá podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

B. Obsah žaloby

2. Žalobce s rozhodnutím nesouhlasí a namítá, že nebylo prokázáno spáchání přestupků, nebyli vyslechnuti svědci a byla porušena zásada rovnosti zbraní a práva na spravedlivý proces s tím, že jednotlivé námitky uplatňuje u každého přestupku konkrétně. Žalobce namítá následující:
 - a. Přestupek, který spočíval v projetí vozidla na červenou, byl prokazován černobílým videozáznamem a svědeckými výpověďmi zúčastněných policistů. Žalovaný ani správní orgán I. stupně žádné jiné důkazy neprovedli, ačkoliv žalobce navrhoval provést dokazování výsledkem spolujezdce M., který byl ve vozidle přítomen a žalobci potvrdil, že jel na zelenou. Žalobce nepokládá svědectví policistů za věrohodné a uvádí, že není přípustné, aby byl kdokoliv bez dalšího uznán vinným ze spáchání přestupku pouze na základě výpovědi policistů. Žalobce cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, dle kterého má správní orgán vynést osvobozující verdikt v případě, že nebude mít k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů, ani verze obviněného. Ačkoli policisté do úředního záznamu uvedli, že svědek Mišovič za jízdy spal a nemůže proto k věci nic uvést, žalobce i přesto správní orgán I. stupně o jeho výsledcích žádal, přičemž správní orgán I. stupně ani žalovaný výsledkem neprovedli a toto nijak ve svém rozhodnutí neodůvodnili. Správní orgán I. stupně a žalovaný dle žalobce zcela účelově připouštěli a prováděli pouze jednostranné důkazy v neprospěch žalobce a odmítli připustit veškeré důkazy v jeho prospěch, aniž by takový postup řádně odůvodnili, a ačkoliv nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Toto tvrzení žalobce dokládá rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010–63, ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 80/2010–97, ze dne 22. 7. 2009 č. j. 1 As 44/2009–101, ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2

As 46/2005–55 a Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. I.ÚS 864/11. Videozáznam je dle žalobce neprůkazný, jelikož video je černobílé a natočené za tmy. Na tmavém pozadí ve videozáznamu je zřejmých 5 světelných bodů, přičemž není patrné, který z nich pochází ze světelného signalizačního zařízení. Žalobce nesouhlasí s argumentací správního orgánu I. stupně, že se jedná o „nejvýše umístěné světlo“, jedná se dle něj o zjevně účelové hodnocení neodpovídající skutečnému stavu věci. Správní orgán I. stupně a žalovaný tak uznali žalobce vinným pouze na základě svědectví policistů, přičemž odmítli provést výslech svědka.

- b. Co se týče přestupku, kdy měl žalobce zastavit na tř. Svobody v Olomouci ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce a současně ve vyhrazeném jízdním pruhu, i v tomto případě bylo dle žalobce rozhodnuto jen na základě výslechu policistů a nebyl proveden výslech žalobcem navrženého svědka, ačkoli se správní orgán I. stupně ani žalovaný nevypořádali s rozporu ve výpovědi žalobce a policistů a neobjasnili skutkový stav. Žalovaný nijak neprokázal, kdo byla osoba zmiňovaná v rozhodnutí jako zákazník, když ve skutečnosti se jednalo o pana P., který následně prováděl opravu ulomeného brzdového pedálu. Žalobce tvrdí, že k zastavení vozidla došlo z důvodu krajní nouze ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona vzhledem k výše zmíněné závadě na vozidle. Žalobce dále uvádí, že technickou závadu na místě uplatnil a uvedl.
- c. Správní orgán I. stupně a žalovaný nedostatečně hodnotili materiální znak přestupku, když dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou správní orgány povinny zkoumat vždy, zda došlo k naplnění jak formálního znaku, tak materiálního znaku přestupku (viz rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 4 As 104/2008–45). Dle žalobce pouhé konstatování, že projednávaný případ se ničím neodlišuje od běžně se vyskytujících případů, není hodnocením materiální stránky, jelikož okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě.
- d. Žalobce vznesl námitku podjatosti všech úředních osob správního orgánu I. stupně, která nebyla dle žalobce nijak vyřízena. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedla Mgr. K. P., že dle jejího názoru se nejednalo o námitku podjatosti. Dle žalobce Mgr. P. nebyla oprávněna námitku podjatosti jakkoli hodnotit vzhledem k tomu, že námitka podjatosti byla vznesena i vůči ní. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2013, č. j. 3 As 2/2013–22 vyplývá, že o námitce podjatosti rozhoduje služebně nadřízený orgán.
- e. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, aniž by vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Takový postup je nezákonný, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 161/2014–57. Dle žalobce spočívá vada řízení v tom, že správní orgán I. stupně nerozhodl po provedení ústního jednání, na něž se žalobce nedostavil, ale až s odstupem, aniž žalobce vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.
- f. Správní orgán I. stupně se při určování sankce zabýval způsobem spáchání přestupku, ale neuvedl, k čemu konkrétně přihlédl a jakým způsobem. Přestože správní orgán I. stupně absenci škodlivých následků označil za polehčující okolnost, udělil žalobci sankci v horní hranici zákonného rozpětí. Při stanovování výše sankce se nijak nevyslovil k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán,

k pohnutkám pachatele, ani zda a jakým způsobem byl pachatel přestupku postižen v disciplinárním řízení. Kritéria, k nimž správní orgán I. stupně přihlédl, vyhodnotil nesprávně, vnitřně rozporně a nepřezkoumatelně. Dle žalobce na daný případ dopadají rozhodnutí Nejvyšší správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004–51, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 A 154/2002–51, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014–25.

C. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný, vzhledem k totožnosti žalobních námitek s námitkami odvolacími, odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí a uvádí, že na svých závěrech v něm vyslovených i nadále trvá. Dle žalovaného správní orgán I. stupně dostal své povinnosti postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to při zachování všech procesních práv obviněného. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani účelová citace a argumentace žalobce opřená o rozsudky Nejvyššího správního soudu, které žalobce zcela účelově interpretuje.

D. Obsah správního spisu

4. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že dne 9. 9. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení Policie ČR o přestupku I. včetně úředního záznamu ze dne 27. 8. 2015 sepsaného pprap. Ch., CD s kamerovým záznamem ze služebního vozidla, výpisem z evidenční karty řidiče. Z úředního záznamu mj. vyplývá, že ve vozidle byl se žalobcem R. M., který po předchozím řádném poučení uvedl, že nemůže říct, zdali řidič taxi jel na červenou nebo ne, jelikož při průjezdu předmětným místem spal a probudila ho až modrá světla policejního vozu. Dne 27. 10. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení Statutárního města Olomouc, Městské policie, o přestupku II. včetně úředního záznamu ze dne 20. 10. 2015, fotodokumentace a oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti BESIP. Z úředního záznamu ze dne 20. 10. 2015 bylo zjištěno, že žalobce po poučení a zjištění totožnosti byl tázan, zda si je vědom přestupku a je ochoten vyřešit celou věc s hlídkou MPO na místě. Na to žalobce jako řidič vozidla odpověděl, že na místě s hlídkou nic řešit nebude a že s přestupkem nesouhlasí. Str. B. tak sepsal na místě Oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti BESIP, dal žalobci možnost se k přestupku písemně vyjádřit, čehož žalobce nevyužil a odmítl záznam podepsat.
5. Oznámeními ze dne 20. 11. 2015 byl žalobce uvědomen o zahájení řízení ve věci přestupku a byl předvolán k ústnímu jednání na den 7. 1. 2016. V obou oznámeních o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání byl žalobce upozorněn, že na konci ústního jednání mu bude ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Oznámení byla žalobci doručena dne 2. 12. 2015 přihlášením do datové schránky.
6. Žalobce podáním ze dne 2. 12. 2015 požádal o zaslání kompletní kopie spisového materiálu. Správní orgán I. stupně této žádosti vyhověl a kopii spisového materiálu žalobci dne 14. 12. 2015 zaslal.
7. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 14. 12. 2015, č. j. SMOL/268070/2015/OARMV/DPD/Při, obě řízení spojil do společného řízení.

8. Termín ústního jednání byl správním orgánem I. stupně přesunut na den 18. 1. 2016, o čemž se žalobce dozvěděl dne 21. 12. 2015. Dne 13. 1. 2016 žalobce u správního orgánu I. stupně nahlédl do spisu.
9. Správní orgán I. stupně dne 18. 1. 2016 projednal přestupky žalobce v jeho nepřítomnosti. Při jednání provedl výslech pprap. L. Ch., prap. A. D., str. L. B. a str. L. R., byly provedeno dokazování čtením listin obsažených ve spise. Pprap. L. Ch. shodně s prap. A. D. vypověděli, že vykonávali hlídku na sjezdu z dálničního přivaděče R35 ve směru od Ostravy tak, aby přední kamera ve vozidle zabírala přenosný tříbarevný semafor při uzavírce výstavby kruhového objezdu na křižovatce ulic Olomoucká a ČSA. Zhruba kolem 00:45, když na semaforu již několik minut svítila červená, projelo ve směru od Olomouce vozidlo Taxislužby, řidič před semaforem nezastavil ani nezpomalil, projel na červenou a pokračoval do centra Velké Bystřice po ulici ČSA. Za vozidlem se rozjeli za účelem zastavení, nemohlo dojít k záměně vozidla. Řidič tvrdil, že před semaforem zastavil a počkal na zelenou. Zákazník ve vozidle uvedl, že po celou dobu spal a o ničem neví. Str. L. B. a str. L. R. vypověděli, že spolu vykonávali hlídku na tř. Svobody v Olomouci, když projížděli kolem baru Atlant, spatřili před Komerční bankou malé vozidlo taxi ve vyhrazeném pruhu pro autobusy, a navíc méně než 5 m před přechodem pro chodce. Vydali se za vozidlem, spustili majáky a uviděli, jak k taxíku přichází zákazník. Řidiče ztotožnili a ptali se, proč stojí na daném místě. Řidič uvedl, že čeká na zákazníka. Strážníci řidiči oznámili způsoby řešení a to, že se dopustil přestupku, řidič odmítl cokoli řešit a žádal, aby přestupek byl oznámen na magistrát.
10. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 18. 1. 2016 doručeno podání, které bylo označeno žalobcem jako „kombinované podání“, jehož obsahem bylo vzdání se práva účasti na ústním jednání, vyjádření k věci, návrh na provedení dokazování a námitka podjatosti. Žalobce ve vyjádření k věci uvedl, že dne 27. 8. 2015 na přenosném semaforu na uzavírce křižovatky ul. ČSA a Olomoucká ve Velké Bystřici projel na zelenou, která svítila po celou dobu, co se k semaforu přibližoval, a tuto informaci mu potvrdil spolujezdec M.. K jednání ze dne 20. 10. 2015 uvedl, že na Tř. Svobody v Olomouci zastavil ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce a současně ve vyhrazeném jízdním pruhu, neboť na předmětném místě zastavil z důvodu technické poruchy – zlomení brzdového pedálu. Tato porucha byla nebezpečná, vyžadující okamžité nouzové zastavení pomocí ruční brzdy a vylučovala pokračování v jízdě. V daném případě tak dle žalobce nedošlo k neoprávněnému zastavení ani stání, ale k „zastavení vozidla“ nezávislého na vůli řidiče dle § 2 písm. p) zákona o silničním provozu. Žalobce neměl jinou možnost než zastavit vozidlo, neboť pokračování v jízdě by vážně ohrožovalo majetek, život a zdraví žalobce i potenciálních účastníků silničního provozu a bylo by nebezpečné. Vozidlo nebylo možné zastavit na jiném místě, aniž by byla omezena průjezdnost vozovky a vozidlo bylo na daném místě zastaveno po dobu nezbytně nutnou z důvodu nezávislého na žalobcově vůli, přičemž tak odvracel nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněného zákonem. Jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Takové jednání podle § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona není přestupkem. Žalobce navrhl, aby správní orgán I. stupně provedl dokazování, a to ve formě výslechu R. M. a M. P.. Dále byla obsahem podání námitka podjatosti vůči všem úředním osobám správního orgánu I. stupně, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře správního orgánu I. stupně, včetně primátora a tajemníka magistrátu. Žalobce uvedl, že o všech těchto osobách lze důvodně předpokládat, že s ohledem na jejich poměr k věci mají zájem na výsledku řízení, pro nějž

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Důvodem je dle žalobce například v rozpočtu města pevně plánovaná kapitola určující příjem městského rozpočtu z pokut na každý následující rok, přičemž se žalobce domnívá, že všichni jednotliví zaměstnanci jsou pozitivně motivováni tento ukazatel naplnit, a/nebo negativně motivováni při jeho nedosažení, popř. hrozbě jeho nedosažení a mohou tak mít zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru pokut v co nejvyšší výši. Žalobce tuto skutečnost zjistil dne 17. 1. 2016 z vlastních zdrojů.

11. Dne 26. 2. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z obou přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a jeho doplnění ze dne 24. 3. 2016, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

E. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. K žalobnímu bodu a) krajský soud uvádí, že nesouhlasí s názorem žalobce, že by správní orgány uznaly žalobce vinným z přestupku I. toliko na základě svědectví policistů, když odmítli provést výslech jím navrženého svědka. Krajský soud uvádí, že z videozáznamu je po podrobném a pečlivém shlednutí zřejmé, že žalobce jel na červenou i přesto, že videozáznam je v černobílém provedení. Z videozáznamu vyplývá, že v čase 0:47 min záznamu se policisté ve služebním vozidle přiblížili ke světelnému signalizačnímu zařízení, kdy je zřejmé, že na něm svítilo nejvýše umístěné světlo, kterým je dle technické normy ČSN 73 6021 (736021) *Světelná signalizační zařízení. Umístění a použití návěstidel.*, vždy červené světlo. Následující sekundy policisté vozem couvají s tím, že světelné signalizační zařízení z obrazu nezmizí a pozice svítícího signálu se nezmění. V 1:04 min. záznamu policisté zhasnou světla vozidla a až do 2:48 min záznamu zůstává obraz videozáznamu konstantní a pozice svítícího signálu je stále nezměněná. Z úseku videozáznamu cca kolem 2:48 až 2:50 min je zřejmé, že kolem světelného signalizačního zařízení projede vozidlo, aniž by zastavilo, i přesto, že stále svítí nejvýše umístěné světlo světelného signalizačního zařízení. Policisté vozidlo následují a následně cca kolem 3:23 min záznamu jej zastaví a vystoupí z něj řidič, kterým je zjištěn žalobce. Výsledkem policistů pprap. L. Ch., prap. A. D. bylo zjištěno, že žalobce před světelným signalizačním zařízením, na kterém svítilo červené světlo, nezastavil ani nezpomalil a projel na červenou.
14. K tvrzení žalobce, že nepokládá svědectví policistů za věrohodné a že není přípustné, aby kdokoli bez dalšího byl uznán vinným ze spáchání přestupku pouze na základě výpovědi policistů, krajský soud uvádí, že otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána*

důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty.“ V nyní posuzovaném případě, jak uvedeno výše, měl správní orgán I. stupně navíc k dispozici další důkaz, a to videozáznam přestupku I. Krajský soud připouští, že mohou nastat situace, kdy existují rozpory mezi výpovědí obviněného z přestupku a zasahujících policistů, a nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících důkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 7 As 83/2010, www.nssoud.cz). Krajský soud má nicméně v tomto případě za to, že žádná takováto skutečnost v daném případě z řízení nevyplynula. Ze správního spisu nevyplývá, že by policisté v souvislosti se silniční kontrolou projevíli neobvyklou horlivost nebo by vyvstal jiný motiv, proč by měli policisté jakýkoli zvláštní zájem na stíhání žalobce jako obviněného než prostý výkon jejich služby, ostatně ani sám žalobce nic takového netvrdil. Není tak případný odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 22/2013.

15. Přestupek I. žalobce je dle soudu spolehlivě prokázán videozáznamem, výpověďmi policistů a úředním záznamem, přičemž tyto důkazy se vzájemně doplňují, nejsou mezi nimi rozpory. Soud tak považuje za dostatečně prokázaný skutkový stav přestupku I., tedy že žalobce projel kolem světelného signalizačního zařízení v době, kdy na něm svítilo červené světlo, a tím spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
16. Pokud žalobce v žalobě namítá, že správní orgány neodůvodnily, proč výslech svědka M. neprovedly, nemůže s tím krajský soud souhlasit. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že bylo vzato v potaz, že výslech spolujezdce M. navrhl žalobce ve výše uvedeném podání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno v den konání nařízeného ústního jednání. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně zhodnotil, že na základě provedených důkazů zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a žalobci byl termín ústního jednání znám s předstihem, bylo by v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení nařizovat další ústní jednání k provedení žalobcem navrhovaného výslechu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že na základě prakticky shodných a poměrně podrobných výpovědí policistů údajný svědek M. dle vlastního vyjádření v době spáchání přestupku spal, a tudíž nemohl k celé věci nic bližšího uvést. Závěrem správní orgán I. stupně zhodnotil vzhledem k okolnostem výpovědi policistů jako věrohodné, nezaujaté a nezkreslené. Žalovaný se k tomuto vyjádřil na str. 8 svého rozhodnutí, kde mj. uvedl, že výpovědi obou policistů jsou v rozhodných skutečnostech konzistentní a ve vzájemném souladu a přisvědčil správnímu orgánu I. stupně, že jsou zcela věrohodné a že by výslech sám o sobě nemohl zjištěný stav zvrátit. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný ve svých rozhodnutích dostatečně odůvodnili neprovedení výslechu svědka M.. Z obou rozhodnutí je patrné, jaké myšlenkové pochody správní orgány k této úvaze vedly.
17. Soud doplňuje, že i v případě, že by správní orgán I. stupně připustil provedení důkazu výslechem žalobcem navrženého svědka R. M., a pokud by tento svědek věrohodně potvrdil žalobcovu verzi, že žalobce na červenou nejel, tzn., že by tu byly protichůdné výpovědi svědka M. a obou policistů, stále by zde byl další důkaz, a to videozáznam, z něhož, jak soud uvedl výše, vyplývá, že žalobce na červenou jel.
18. Soud tedy uzavírá, že námitka žalobce a) není důvodná.

19. K žalobnímu bodu b) krajský soud uvádí, že ze správního spisu v rozporu s žalobním tvrzením nijak nevyplývá, že by žalobce na místě strážníkům městské policie sdělil jako důvod stání poruchu vozidla, či že by uvedl, že čeká na osobu, která by měla provést opravu poruchy. A jak případně uvedl žalovaný, ani na místě v době kontroly nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by takovému stavu nasvědčovaly, a vozidlo nebylo na komunikaci označeno jako překážka v provozu – umístěním výstražného trojúhelníku. Z úředního záznamu ze dne 20. 10. 2015 naopak vyplývá, že žalobce sdělil hlídce městské policie, že na místě s hlídkou nic řešit nebude, že s přestupkem nesouhlasí, aniž by uvedl konkrétní důvod. Poté, co strážník dal žalobci možnost se k věci vyjádřit, to žalobce odmítl a rovněž odmítl oznámení o spáchání přestupku proti BESIP podepsat. Správní orgán I. stupně dále provedl výslech obou strážníků ze kterých shodně vyplývá, že žalobce uvedl, že čeká na zákazníka a odmítl se strážníky cokoli řešit. Dále je součástí správního spisu fotodokumentace, ze které je patrné, že žalobce s vozidlem na daném místě stál ve shodě s oznámením o spáchání přestupku i výpověďmi strážníků. Ve světle všech těchto okolností a s odkazem na výše uvedené závěry týkající se posuzování věrohodnosti policistů (odst. 14 tohoto rozsudku) tak krajský soud považuje následné tvrzení žalobce o existenci poruchy vozidla a tvrzení krajní nouze za ryze účelové. Krajskému soud se jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by žalobce nevyužil nabízené možnosti k věci se vyjádřit, a takovou skutečnost, která by mohla ovlivnit jeho procesní situaci, by do oznámení o spáchání přestupku neuvedl. Soud tedy nemůže přisvědčit žalobci, který pouze tvrdí a nijak neprokazuje, že závadu vozidla uplatnil na místě a že se jednalo o krajní nouzi ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona.
20. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí náležitě odůvodnil neprovedení žalobcem navrhovaného výslechu M. P. (dle tvrzení žalobce bytem v SR) tak, že žalobce provedení tohoto důkazu navrhl ve vyjádření, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až v den konání ústního jednání. S ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení a vzhledem k absenci dalších relevantních důkazů prokazujících skutečnost existenci závady (např. faktura na odtah vozidla), správní orgán I. stupně posoudil žalobcovo tvrzení o existenci o krajní nouze jako účelové. Žalovaný tuto úvahu správního orgánu I. stupně potvrdil s odkazem na věrohodnost výpovědi strážníků a neprokázání zaujatého postoje vůči žalobci. Soud i v tomto případě považuje odmítnutí provedení výslechu žalobcem navrhovaného svědka v souladu s výše uvedeným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a tento žalobní bod považuje za nedůvodný. Jak uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný, správní orgán I. stupně provedl rozsah dokazování takovým způsobem, který byl potřebný ke zjištění stavu věci a jenž spolehlivě prokazuje, že se žalobce stíhaného jednání dopustil (str. 7 rozhodnutí).
21. K žalobnímu bodu c) krajský soud shrnuje, že ani tento neshledal důvodným. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí správně uvedl, že naplnění materiálního znaku přestupku je třeba hodnotit vždy s ohledem na konkrétní okolnosti případu a zhodnotil, že v daném případě k jeho naplnění došlo i přesto, že byl provoz v době spáchání přestupků minimální. Žalovaný doplnil, že pro naplnění materiálního znaku přestupku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Žalovaný dále připomněl, že působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter, a proto i samotná absence takového posouzení v napadeném rozhodnutí ho nečiní nezákonným či nesprávným. I Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 6. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

2013, č. j. 1 As 24/2013–32, že není třeba, aby správní orgán I. stupně detailně otázku materiální stránky přestupku rozebíral v případě, kdy jde o porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, které mají výrazně preventivní charakter. Soud se ztotožňuje s argumentací správních orgánů, která je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a námitku považuje za nedůvodnou.

22. Soud neshledal důvodnou ani námitku d) žalobce. Správnímu orgánu I. stupně bylo v den nařízeného ústního jednání doručeno podání, jehož obsahem byla mimo jiné námitka podjatosti. V podání a jeho následném doplnění tvrdil žalobce podjatost všech úředních osob správního orgánu I. stupně pro jejich poměr k věci, a to z důvodu jejich motivace na pokutách z důvodu naplňování rozpočtové kapitoly města. Správní orgán I. stupně uvedl (str. 4-7), že podání posoudil podle ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu podle jeho obsahu a dospěl k závěru, že bez tvrzení dalších konkrétních okolností je takové tvrzení pouze obecné a nekonkrétní a za námitku podjatosti ji nepovažoval. Dále uvedl, že i v případě, že by podání bylo jako námitka podjatosti vyhodnoceno, nebylo by možné k námitce přihlédnout, neboť by nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, protože žalobce obsahově totožnou námitku ve vztahu k úředním osobám správního orgánu I. stupně uplatnil již dne 4. 9. 2014. Žalovaný přisvědčil názoru správnímu orgánu I. stupně v tom, že se v daném případě nemůže jednat o vznesení námitky podjatosti, a to ze stejných důvodů. Dle žalovaného nenastala situace, kterou předpokládá ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu. Žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž uvedl, že žalobcem namítaná skutečnost rozporuje platnou úpravu (ustanovení § 13 odst. 3 věta první zákona o přestupcích), správní orgán nemůže při vybírání pokut postupovat jinak, než stanoví zákon, a takové podání není přístupné. Dále žalovaný námitku podjatosti posoudil nad rámec uvedeného, když doplnil, že by k ní nebylo s ohledem na její opožděnost přihlédnuto, neboť žalobce o zainteresovanosti správního orgánu na vybírání pokut prokazatelně věděl již dne 2. 12. 2015, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení v obou projednávaných věcech. Žalobce však námitku vznesl až podáním ze dne 17. 1. 2016, doručeným dne 18. 1. 2016, a řádně doplněným až dne 29. 1. 2016, tedy měsíc a půl poté. S ohledem na skutečnost, že byla žalobci prostřednictvím datové schránky zaslána kopie spisového materiálu a dne 13. 1. 2016 žalobce byl osobně nahlédnout do spisu, byl se stavem věci dostatečně obeznámen. Nebyla tak naplněna podmínka daná ustanovením § 14 odst. 2 správního řádu, dle něhož se k námitce nepřihlédne, pokud není uplatněna bez zbytečného odkladu.
23. Krajský soud konstatuje, že dle obsahu podání žalobce se jednalo o námitku podjatosti všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně pro jejich žalobcem tvrzený podjatý vztah k předmětu řízení, tzn. že úmyslem žalobce bylo namítat systémovou podjatost správního orgánu I. stupně, což je přípustné. Není tedy možné takové podání žalobce vypořádat způsobem, jakým to učinil správní orgán I. stupně, a sice že se nejednalo o námitku podjatosti jako takovou, blíže se jí nezabývat a nepředložit námitku nadřízenému funkcionáři (v tomto případě žalovanému). K procesnímu pochybení správního orgánu tak došlo, nicméně v tomto konkrétním projednávaném případě krajský soud dospěl k závěru, že tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žádným způsobem nezasáhla do práv žalobce.
24. Krajský soud z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zjistil, že žalobce obsahově totožnou námitku podjatosti uplatnil již v řízení vedeném pod. sp. zn. S-SMOL/107025/2014/OARMV, a to dne 4. 9. 2014, důvod tvrzené podjatosti byl tak

žalobci znám již v den, kdy se dozvěděl o zahájení tohoto řízení, tj. dne 2. 12. 2015. Z uvedeného je zřejmé, že pokud žalobce totožnou námitku uplatnil v tomto správním řízení dne 18. 1. 2016, tedy téměř 2 měsíce po jeho zahájení, není podmínka bezodkladnosti splněna, neboť tato podmínka je dodržena, pokud je námitka podjatosti uplatněna řádově v průběhu několika dnů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017–32). Závěr žalovaného a konečně i správního orgánu I. stupně, který jej ve svém rozhodnutí rovněž učinil, že námitka nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu a nemělo k ní být v souladu s ustanovením § 14 odst. 2 správního řádu správním orgánem I. stupně přihlédnuto, je tak správný. Žalobce tudíž nemohl být postupem správních orgánů zkrácen na svých právech a tato námitka žalobce je soudem shledána nedůvodnou.

25. K žalobnímu bodu e) krajský soud uvádí, že tento není důvodný. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí poučil v oznámeních o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, která byla žalobci doručena dne 2. 12. 2015. Žalobci tak byla reálně dána možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim, bylo mu známo, kdy tak může učinit (na konci ústního jednání, o jehož konání byl vyrozuměn). Tím, že se žalobce v podání ze dne 17. 1. 2016 vzdal své účasti na jednání a výslovně požádal, aby bylo ústní jednání provedeno v jeho nepřítomnosti, se o tuto možnost připravil. Za situace, kdy po ústním jednání již nedošlo k doplňování podkladů, jejich shromažďování bylo při ústním jednání ukončeno, nebylo povinností správního orgánu dát žalobci novou možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As 17/2010–111, dostupný na www.nssoud.cz, jímž argumentoval ve svém rozhodnutí žalovaný). Krajský soud doplňuje, že není případný odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 161/2014, o němž opírá svůj názor o nezákonnosti postupu žalovaného, neboť se jednalo o jinou procesní situaci. V daném případě se žalobce omluvil z účasti na nařízeném ústním jednání a uvedl, že nesouhlasí s projednáním přestupku ve své nepřítomnosti. V nyní posuzovaném případě žalobce výslovně požádal, aby bylo ústní jednání v jeho nepřítomnosti provedeno. Soud tedy neshledal tento žalobní bod důvodným.
26. Krajský soud uvádí, že nelze přisvědčit ani žalobní námitce f), v níž žalobce tvrdí nedostatečné posouzení okolností určení sankce. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí (str. 11-12) vzal v potaz veškeré polehčující i přitěžující okolnosti, hodnotil důležitost pravidel silničního provozu, která žalobce nerespektoval, a jejich porušení zhodnotil jako poměrně závažné. Dále zhodnotil, že přestupky byly spáchány formou nepřímého úmyslného jednání, které posoudil v neprospěch obviněného. Dále přihlédl i k osobě žalobce, přičemž zhodnotil, že se sice dosud nedopustil žádného zaznamenaného dopravního přestupku, avšak oba přestupky spáchal jako profesionální řidič, který se po komunikacích pohybuje často a intenzivně a je zodpovědný kromě vlastní bezpečnosti i za zdraví a životy svých zákazníků. Jako polehčující hodnotil skutečnost, že jednáním obviněného nedošlo k reálné poruše, což ale přičítal době spáchání přestupků, neboť oba přestupky byly spáchány v nočních hodinách. Dospěl k názoru, že žalobci je třeba uložit po zvážení všech uvedených skutečností pokutu v horní hranici zákonného rozpětí. Žalovaný s touto námitkou vypořádal na str. 11 rozhodnutí, když uvedl, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí v potřebném rozsahu zabýval jednotlivými kritérii, jež dopadají na závažnost přestupku, a zhodnotil, že výše pokuty byla stanovena adekvátně závažnosti a okolnostem obou projednávaných případů. Vyzdvihl fakt, že vadný stav byl

dotčeným vozidlem žalobce vyvolán opakovaně, což bylo vzato jako přitěžující okolnost. Na straně druhé vzal v potaz i polehčující okolnosti, které vedly ke změkčení sankčního dopadu. V § 12 zákona o přestupcích je uveden výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014–25 je „...*správní orgán povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné*“. Soud shledal odůvodnění pokuty ve vztahu k výši sankce za dostatečně určité, jelikož z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (str. 11) ve spojení s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 11-13) zcela konkrétně plyne, jaké skutečnosti byly zváženy při stanovování výše sankce.

F. Závěr

27. Pro nedůvodnost žalobních bodů krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

G. Náhrada nákladů řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval dle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnému žalovanému však dle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

